

[Skatteministeren]

Der har i den forbindelse været rejst en kraftig kritik fra såvel fru Pia Gjellerup som hr. Jens Thoft over, at der er ændret praksis fra Skatteministeriets side i den skattemæssige behandling af warrants, der udstedes til medarbejdere. Jeg tror oven i købet, at det undervejs i debatten blev gjort til, at jeg som skatteminister havde opkastet mig til ikke blot at være lovgivende, men også udøvende og såmænd dømmende magt her i samfundet.

Derfor synes jeg, at det er nødvendigt her at sætte den ting meget præcist på plads. For det, der er tale om, er alene, at praksis er blevet indrettet sådan, at den er i overensstemmelse med lovgivningen.

Såvel før som nu er det sådan, at en sådan tegningsret skattemæssigt opfattes som et tillæg til lønnen, det, der i skatteretten hedder et lønaccessorium. Sådan var det før, og sådan er det nu.

Men efter gammel praksis var det sådan, at dette lønaccessorium blev beskattet ved udnyttelsen af tegningsretten. Efter ny praksis bliver det beskattet ved tildelingen af tegningsretten. Årsagen til den praksisændring er ganske enkelt, at der ikke i lovgivningen er hjemmel til at beskatte ved udnyttelsen; der skal beskattes ved tildelingen.

Det er jo ret logisk, at det må være sådan, for hvad der sker længere henne i et forløb, er selvfølgelig en sag under aktieavancebeskatningsloven. Det er klart, at et lønaccessorium beskattes ved tildelingen, og hvad der så videre sker med en sådan tegningsret, er en sag for aktieavancebeskatningsloven. Sådan er loven, og så må praksis selvfølgelig indrette sig efter loven. Det er det, der er sket. Derfor vil jeg gerne understrege, at der overhovedet ikke er tale om, at praksis forsøger at bøje loven. Tværtimod er der tale om, at der fra Socialdemokratiets og SF's side under denne debat er stillet krav om, at jeg skal administrere i strid med lovgivningen.

Desværre er det ikke første gang. Det sker ret hyppigt, at der fra den side i folketingssalen stilles krav om, at jeg ligesom skal bøje loven og administrere i skærpende retning i strid med, hvad der er hjemmel til. Jeg kan godt sige klart og tydeligt, at det får Socialdemokratiet og SF ikke mig til.

Skattelovene bliver selvfølgelig administreret i overensstemmelse med det, der er hjemmel til, og det er det, der er sket her.

Det, der så sker, når en medarbejder får tildelt en sådan tegningsret – og lad os sige, at det går godt i firmaet, dvs. at i de aktier, man har opnået en ret til at købe, sker der en værdistigning, er selvfølgelig, at der også bliver en gevinst på denne tegningsret, og det er selve formålet med denne aflønningsform, at der knyttes en forbindelse mellem udviklingen i firmaet og aflønningen af den pågældende medarbejder, og det gælder da, hvad enten man giver aktier til medarbejderen, eller man giver tegningsret til disse aktier. Derfor er diskussionen om, hvorvidt der foreligger en investering eller ikke foreligger en investering, sandelig ret teoretisk. Det er den samme realitet, vi taler om, nemlig at det er en aflønningsform, der knytter en forbindelse mellem udviklingen i firmaet og aflønningen af medarbejderne. Det er det, SF er imod. Det er derfor, SF har fremsat dette forslag, og det er der ingen grund til at skjule.

Derfor er dette ikke en diskussion om, hvorvidt man forstår indholdet, men en ideologisk diskussion om, hvorvidt man er tilhænger eller modstander af denne aflønningsform; jeg er tilhænger af den og derfor modstander af SF's forslag.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg forstår godt, at skatteministeren hæver stemmen. Argumentationen er svag. Men jeg synes, at skatteministeren tager fat på noget helt afgørende principielt i det forløb, vi har været igennem her, nemlig sammenblandingen af den dømmende og den udøvende magt.

Må jeg stille skatteministeren et spørgsmål, som jeg håber at han vil besvare: Hvis en sag har været afgjort, eksempelvis af Ligningsrådet, og skatteyderen derefter anker sagen til Landsskatteretten og Landsskatteretten giver Ligningsrådet medhold i dets indstilling, hvorefter skatteministerens repræsentant møder op i Landsskatteretten og underkender Landsskatteretten, mener skatteministeren da, at det er en grov sammenblanding af den udøvende og den dømmende magt? Det synes jeg er et helt principielt spørgsmål.

Så er der spørgsmålet, som skatteministeren derefter rejste, og som jeg synes var en grov beskyldning: at oppositionen gang på gang krævede, at skatteministeren skulle fortolke lovene i strid med reglerne eller lave en regelfortolk-